

[Carl Petersen.]

prisen skal være Producentprisen, skønt vi i Dag ikke ved noget som helst om, hvad denne Gennemsnitspris vil blive.

Det er meget svært for udenforstaaende at følge med i, hvad der foregaar ved disse Varebytteforretninger, men en Del af de Forhold, man har Kendskab til, tyder paa, at det er en farlig Linie at følge, hvis der skal fortsættes efter det, der er givet Udtryk for i Lovforslaget. Det fremgik af Landbrugsministerens Bemærkninger ved Lovforslagets første Behandling, at der i Øjeblikket er Forhandlinger i Gang mellem Danmark og Rusland om en større Bytteforretning med Smør og Korn. Jeg kender ikke Forhandlingernes Enkeltheder, men lad os forudsætte, at man fra russisk Side har tilbudt at levere, vi kan nævne 50 000 t Byg og 50 000 t Rug mod til Gengæld at faa 7000 t Smør her fra Landet. Jeg ved som sagt ikke, om dette er det russiske Tilbud, men er dette Tilfældet og det accepteres fra dansk Side, er Forretningen jo dermed afsluttet. Det næste Spørgsmaal er saa, hvilke Priser der skal sættes paa Smørret og Kornet. Det er et rent dansk Problem, og laver man den Beregning, at Smørprisen f. Eks. er 7 Kr. — det Tal er nævnt i en anden Forbindelse —, kan det være, at Russerne ikke har noget herimod, idet Virkningen heraf alene bliver, at Kornprisen sættes til 40 Kr. pr. 100 kg. Men hvis vi ansætter en lavere Smørpris — jeg nævner f. Eks. Tallet 5 Kr. —, har Russerne ingen Grund til at blive særlig glade herfor, idet Virkningen blot vilde blive, at Kornprisen i Stedet for 40 Kr. pr. 100 kg bliver 35 Kr. pr. 100 kg. Dette aktuelle Eksempel viser tydeligt de Problemer, som Landbrugsministerens Forslag i Virkeligheden rejser. Over for Udlandet er det Bytteforholdet mellem Eksport- og Importvarer, der er det afgørende; paa Hjemmemarkedet er det Prisrelationerne, som har den store Betydning. De høje Eksportpriser betales som oftest — jeg ved godt, at det bliver bestridt — ikke af Udlandet, men af de hjemlige Forbrugere. Skal Smørret i det russiske Eksempel afregnes med de 7 Kr., bliver det dels de Forbrugere, der skal købe Rugbrødet, eller eventuelt Staten, dels de Landmænd, der skal opfodre Byggen, der kommer til at betale den høje Smørpris. Derom kan der ikke være Tvivl.

Det russiske Eksempel, jeg nævnte, er langt fra enestaaende. Lignende Bytteforretninger udføres med Italien. Her bytter vi, saa vidt det er mig oplyst, frossent Soflæsk imod Garn og Metervarer. De danske Eks-

portører har bl. a. krævet — det kan jeg godt oplyse; det er ingen Hemmelighed — 4 Kr. 20 Øre for det frosne Soflæsk, og Prisen for Garn og Metervarer er naturligvis herefter. Sætter man i Stedet for en lavere Pris for frossent Flæsk, vil dette ikke betyde, at vi faar mere Garn og flere Metervarer fra Italien, da Bytteforholdet ligger fast, men alene, at Garnet og Metervarerne skal sælges videre til den danske Industri og Forbrugerne til lavere Priser. Naturligvis ligger Forholdet som oftest ikke saa klart som i de Eksempler, jeg her har anført, men selve Princippet er som Regel det samme. Import- og Eksportpriser gaar ofte i Takt med hinanden, og de høje Eksportpriser bliver som oftest betalt gennem et øget Pres paa Prisniveauet her i Landet. At det er en Opfattelse, som deles eller har været delt af det danske Udenrigsministerium, fremgaar af, at man hidtil har været meget tilbageholdende med, saa længe en Aftale løber, at sætte vore Eksportpriser væsentligt i Vejret. Man frygter selvfølgelig, at Udlandet skal svare igen paa samme Maade. Naar jeg nævner det, er det, fordi det ser ud til, at dette Princip, efter hvad der fremgaar af Aviserne, er blevet ændret ved en nylig afsluttet dansk-tjekkisk Aftale, idet man har tillkendegivet de tjekkiske Forhandlere, at man maa regne med, at Smørprisen i Aftaleperioden kommer til at stige fra 6½ op til 7 Kr. pr. kg maaske.

Nu er det klart, at hele Spørgsmaalet om de gensidige Prisrelationer i Udenrigshandelen er meget vanskeligt. Det gælder for os om at faa de fleste og bedst mulige Varer til Gengæld for vore Eksportvarer. Venter man ikke, at Udlandet vil svare paa en dansk Prisforhøjelse med tilsvarende Prisforhøjelser, har vi selvfølgelig Fordel af at faa de højest mulige Priser, men bliver Følgen af vore Prisforhøjelser tilsvarende Prisforhøjelser fra Udlandet, har vi kun opnaaet at forøge Inflationspresset her i Landet. For at imødegaa de Farer, som denne inflationsprægede Udvikling bærer i sig i en Række europæiske Lande, kan man gaa to Veje. Man kan enten forsøge at binde Prisen paa Eksport- og Importvarer til hinanden, og jeg skal ikke nægte, at det er min Opfattelse, at den nuværende Regering har gjort alt for lidt for at finde en Løsning ad denne Vej. Men man kan ogsaa lægge Eksportafgift paa Varerne og bruge den til Billiggørelse af Importvarerne, hvis det findes nødvendigt. Den første Vej er som oftest at foretrække, men den er ikke blevet realiseret, medens den sidste Vej naturligvis er den lettest gennemførlige, idet den